

Rode kousen

Het was volle maan. De lucht was volledig zuiver, ondanks de regen eerder op de dag. Een strakke decemberwind kondigde een koudegolf aan.

Voor sterren was het nog te vroeg op de avond. De maan stond alleen in het decor van de hemel. Een romige witte cirkel op blauwzwart gepolijst marmer.

De kerstverlichting in de winkelstraten leek zwak tegenover het uitdagende licht van de volle maan. Tussen de voorthollende voetgangers, zag je hier en daar iemand plots vertragen, verrast door het schouwspel van de natuur.

Er bestaan heel wat mythes over de invloed van de maan op het gedrag van mensen. Volle maan zou aanzetten tot krankzinnigheid of op zijn minst ongecontroleerd gedrag. Wetenschappelijk bewijs is er niet, bakerpraatjes bestaan er in overvloed. Het is een feit dat de aarde en de maan samen nogal wat processen teweeg brengen. Beide hemellichamen beïnvloeden elkaar, trekken elkaar aan. Het lijkt dan ook logisch dat wij aardbewoners daar een fractie van ondervinden. En er wellicht naar handelen.

Er zijn speculanten die de aan- en verkoop van goederen laten hangen van de stand van de maan. Vermoedelijk is dit even effectief als elke andere methode. De statistiek levert in dit verband weinig relevant materiaal op. Tot op heden is er bovendien amper onderzoek uitgevoerd naar de hormonale of neuro-chemische veranderingen bij de mens tijdens de maanfasen.

Los van alle studies, komen we met het natuurfenomeen van de volle maan, snel terecht bij de folklore en traditie van een gemeenschap. Een stelling is dat vrouwen in het bijzonder gevoelig zijn voor de cycli van de maan. Feit of fictie?

Een kwartier voor het sluitingsuur haast ik mij naar de kousenwinkel in de buurt. Het is vrijdagavond en bijzonder druk. Blijkbaar zijn er wel meer dames op zoek naar een accessoire voor hun outfit. Zaterdag ben ik uitgenodigd op een feestje en mijn plan is een fleurig gebloemde jurk aan te trekken. Zwarte kousen vind ik er te sinister bij, dus zoek ik een passend groen of zelfs rood.

Het aanbod in de winkel is groot. Té groot om snel te kunnen beslissen. Ik inspecteer alle tinten grijs en groen. De kleuren bevallen mij niet echt. Wat verderop zie ik slechts één rood. Ik laat de kousen tussen mijn vingers glijden. Keurend en twijfelend. Vanuit een ooghoek merk ik dat de vrouw naast mij hetzelfde proces doormaakt. Zij heeft gekozen voor een bordeaux-paars. We kijken elkaar plots aan en schateren het uit. Mijn vriendin Riet.

Wij omarmen elkaar even, zoals we gewoonlijk doen. Zo blij als een kind, omdat het alweer zo lang geleden is dat we elkaar ontmoetten. En altijd is er die onmiddellijke klik. Het spontaan vertellen en het wederzijds begrip.

Beiden zijn wij zelfstandigen in dezelfde gemeente. Zij heeft zes kinderen, ik heb er vier. Er is dus meer dan voldoende stof om bij te praten.

“Volgende week organiseert de academie ons jaarlijks kerstconcert. Stel je voor, ik speel een solo.” vertelt Riet trots.

Toen haar kinderen stilaan begonnen uit te vliegen, zocht zij een nieuwe uitlaatklep. Ze liet haar oude piano stemmen. Nu speelt ze opnieuw feilloos Bach. Thuis, als ze denkt dat niemand het hoort, waagt ze zich aan jazz.

“Onze lerares wil niet dat we het traditionele wit en zwart dragen. Feestelijke kleuren heeft ze gevraagd,” vervolgt ze vrolijk. “Kijk, ik kocht net dit bloesje en heb thuis een bijpassende rok. Zou ik deze kousen durven nemen?”

“Wat denk je van mijn rood?” vraag ik lachend als antwoord.

Ondertussen houd ik mijn kousen op armlengte om de maat te kunnen lezen op het etiket. Dit ontlokt Riet een gegniffel. “Ook een leesbrilletje nodig?” vraagt ze fijntjes.

“Ik zal je eens wat laten zien,” antwoord ik fier. Daarop haal ik mijn knalrode leesbril te voorschijn.

Prompt duikt Riet in haar handtas en haalt haar exemplaar boven. Groen met paarse streepjes. “Heel trendy,” knik ik verrast.

Worden we op onze leeftijd terug een tikkeltje frivol?

We keuvelen verder over de jeugd en de mode van tegenwoordig. Hoe het jonge volkje thuis ons bij de les houdt. Ons ervoor behoedt verzuurde grijze oude dametjes te worden.

Blijkbaar werkt ons enthousiast gebabbel aanstekelijk. Een vrouw van naar schatting zestig jaar, spreekt ons aan.

“Dames, mag ik jullie even om raad vragen?” Ze toont ons een ceintuur en twee paar fantasiekousen in zwart en grijs.

“Welke kousen vinden jullie het beste passen? Ik heb een jurk in deze grijstint.”

We vragen haar naar het model van de jurk en de gelegenheid die zich aandient. We twijfelen, wikken en wegen. Nemen de vraag om onze expertise au sérieux.

“Waarom neemt u geen rood?” vraag ik uiteindelijk plagerig. “Of bordeaux?” vult Riet aan.

De vrouw lacht nu ook en schudt koket de grijze lokken van haar voorhoofd. “Jullie hebben gelijk. Weg met die saaiheid.”

Blijkbaar trekt iets in onze houding deze dame aan. Noem het vertrouwen of gewoon aandacht. Ze vertelt hoe ze het afgelopen jaar kanker overwonnen heeft.

“U ziet er bijzonder goed uit, mevrouw,” beamen we beiden. Op slag relativeren we onze problemen en dagelijkse zorgen. We bewonderen deze vreemde dame om haar moed.

Ze glimlacht en vertrouwt ons samenzweerderig toe: “Ik kocht onlangs rode laarsjes. Mijn zoon vindt ze echt mooi. Als ik die nu eens aantrek onder mijn jurk?”

“Doen!” zingen Riet en ik in koor.

Het gezicht van de dame straalt nu helemaal. “Fantastisch,” zegt ze, “jullie hebben mij overtuigd!”

Ze vertrekt zonder kousen. Bij de winkeldeur draait ze zich nog eenmaal om en zwaait ons toe. Alsof we al jaren vriendinnen zijn.

Riet en ik knikken elkaar glimlachend toe. Wij begrijpen elkaar zonder woorden, bewust van ons geluk.

“Ik neem de rode,” zeg ik beslist, aangestoken door de durf van de onbekende vrouw.

Riet is nog niet helemaal overtuigd. “Wat zal mijn Rik van deze kleur vinden?” overweegt ze.

“Hij vindt het ongetwijfeld prima dat zijn vrouw er jong en hip uitziet,” antwoord ik stellig en maak alvast aanstalten om naar de kassa te gaan.

Een tel later schuiven we samen aan in de rij en betalen onze aankoop.

We nemen afscheid en wensen elkaar prettige feestdagen.

Buiten wacht de volle maan. De heldere getuige, of misschien de oorzaak, van dit minuscuul knooppunt op het pad van drie vrouwen. Een toevallige, hartverwarmende ontmoeting.

“Ik wens je een nieuw jaar als een paar rode kousen. Verrassend, warm en kleurrijk, en vooral succes gegarandeerd.”

Mieke Vandromme